

være sjældent, at et Barn døer i denne Tid, men det vil uhyre sjældent være Tilfældet, at et saadant Dødsfald skulde kunne faae den Virkning, som her er Spørgsmaal om, at nemlig Arveberettigelsen igjennem Barnet skulde gaae over paa en Anden, hvad jo yderst sjældent vil komme for i et saa kort Tidrum. Men selv i dette Tilfælde kan der efter Ministeriets Mening ingen Tvivl være om, at ligesom Frd. 4 Juni 1828 erklærer, at Arveberettigelsen, uanset den almindelige Bestemmelse i Lovens 5—2—30 og 31, maa være tilstede for Barnet, uagtet det ikke er døbt, naar dette ikke kan tilregnes Forældrene som en Forseelse og altsaa ikke er forskyldt fra deres Side, fordi de ikke have overfaldet den Frist, som ved Frdn. 30te Mai 1828 er indrømmet dem, saaledes maa selvfølgelig det Samme gjælde, naar en ny Lovbestemmelse indrømmer dem en forlænget Frist af eet Aar. Ministeriet har saaledes ikke kunnet være Tvivl om, at naar Lovforslaget gik igjennem, maatte Barnets Arveret fuldstændig være tilstede, saavel hvis det maatte døe inden Udløbet af dette Aar, som ogsaa, naar der senere blev Spørgsmaal om Arveberettigelse efter Udløbet af et Aar, naar Lovens Bestemmelse var tagtagen med Hensyn til Indførelse i Kirkebogen og Udskrift deraf. Hvad de Betænktheder angaaer, som ere fremsorte af Mindretallet, da bleve de jo allerede tildeels fremhævede under Sagens første Behandling, og jeg tillod mig da at bemærke, hvad jeg ikke kan andet end gjentage nu, at det forekommer mig, at de gaae ud fra en Opfattelse af Lovforslaget, som det ingen Anledning giver til. Der er kun Spørgsmaal om at fjerne en Bestemmelse, ifølge hvilken der skulde kunne anvendes Straf af Mulet, Udpanning og Bånd og Brød paa de Forældre, der ikke lode deres Børn døbe, en Bestemmelse, om hvilken jeg troer, at det med Føie kan siges, at den meget sjelden er bragt til Anvendelse, og at, dersom den kom til Anvendelse, den da stod i den meest skjærende Modsetning til den hele kirkelige Ordning hos os, at det stod i et urimeligt Forhold til den Bestemmelse, at Forældrene uden videre borgerlige Følger for dem kunde erklære, at de Intet havde med Folkekirken at gjøre, at anvende disse

Straffe, naar de ikke havde Villie til at forlade Folkekirken, da de sølte Trang til at blive i den og dog kunde have Betænktheder ved deres Børns Daab. Det vilde altsaa staae i en skrigende Modsetning til den kirkelige Ordning hos os, i et urimeligt Forhold til den, dersom Bestemmelsen blev anvendt, og dersom den ikke blev anvendt, troer jeg, at det med Føie kunde siges, at den ikke blot var overflødig, men skadelig, da den kunde benyttes til at blive betragtet som et Præg, som et Stempel, der fattes paa Folkekirken's Tilstand, uagtet den ikke havde nogen praktisk Betydning. Det er kun denne Bestemmelse, der er Tale om at bortfjerne, og det er jo utrykkelig udtalt og gjentaget og vil endnu yderligere fremgaae af den Redaction, som er foreslaaet af Udvalget, at der ikke er Spørgsmaal om paa nogen Maade at gribe ind i den kirkelige Disciplin eller Myndigheds Anvendelse, kort sagt i de kirkelige Forhold, men at man vil blive paa det reent borgerlige Gebeet og lade det kirkelige staae urørt ved denne Lov. Det, som derimod den ærede Rigsdagsmand synes mig at ville foretrække, er, at man nu ved Loven skulde gribe ind i, skulde forsøge en Ordning af Bestemmelserne med Hensyn til den kirkelige Disciplin, hvad der virkelig forekommer mig, der ikke er Anledning til nu, ja jeg vilde ansee det for aldeles urigtigt, om Rigsdagen nu vilde gribe Leiligheden til at gjøre det. Jeg kan heller ikke troe, at der vil være nogen Tilboieslighed dertil, idetmindste ikke i anden Forstand, end der af Udvalgets Fleertal udtales, hvilken Udtalelse det rigtignok forekommer mig, at det ærede Medlem, der udgjør Minoriteten, paa en mærkelig Maade har misforstaaet, naar han yttrede, at Udvalgets Fleertal havde erklæret sig imod en kirkelig Disciplin, men at det efter hans Mening ikke var tilstrækkeligt, at man havde udtalt sig derimod fra Udvalgets Side, men at man burde have en Udtalelse fra Rigsdagens Side. Der er ikke nogen saadan Udtalelse fra Udvalgets Fleertals Side, tværtimod, det, Udvalgets Fleertal har udtalt, er Noget, jeg for mit Vedkommende fra Ministeriets Standpunkt fuldstændig kan slutte mig til. Hvad Udvalget siger i Betænkningen Pag. 45: „Udvalget kan ikke finde sig kaldet til at